

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΕΣ

Ρόδα στον αφρό (1911) ~ *Γυρισμοί* (1919)

Οι Ερχόμενες (1920) ~ *Κλεψύδρα* (1921)

Ο Πιερότος (1922) ~ *Θυσία* (1923)

ΡΟΔΑ ΣΤΟΝ ΑΦΡΟ

(1911)

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ

ΡΟΔΑ ΣΤΟΝ ΑΦΡΟ

ΑΘΗΝΑΙ

1911

ΕΚΔΟΤΗΣ Θ. Τ.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΚΙΑ

ΜΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ

Κάποιοι χυμοί καινούριοι μεστώνουνε τα φύτρα
και μέσα στα λιβάδια θριαμβική εχύθη
μια βλάστηση καινούρια και μια παρηγορήτρα
πνοή γιομάτη νιότη στις πλάσης κλει τα στήθη.

Η Μοίρα χαμογέλια περίγυρα σκορπίζει 5
–ολόασπρα περιστέρια σ' ωραίων περιστεριώνα–
μιαν απαλή αναγάλλια ψυχές, καρδιές δροσίζει
κι η Αυγή θαρρείς προβαίνει μέσ' απ' τον Παρθενώνα ...

[α' δημοσ. : 1.11.1903]

ΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΗ ΜΕΡΑ

Στο ρόδινο μεθύσι σου, Μέρα του θείου Απρίλη,
στα σύννεφα, που κράζουνε τους ίσκιους, σκορπιάς γέλια,
και στ' άπλερό σου ωριόνειρο το χρυσωχρό το δειλί
μια λύρα νανουρίζει σε με μάγα χρυσοτέλια.

Και των σημάντρων οι αχοί οι απόσπεροι σκορπιούνται 5
μαζί με μύρια λούλουδα στον ύπνο σου απαλά
κι όταν τα ροδοκάντηλα στα δυσοβούνια σβηούνται
ο Αποσπερίτης ο γλαυκός τον ύπνον προβοδά ...

[γρ. 1902. α' δημοσ. : 2.5.1904]

ΔΙΧΩΣ ΕΝΝΟΙΑ...

Μοσκοβόλαε το ρόδο μες στη γλάστρα
κι εσύ διάβαινες, άυλη, στα δρομάκια,
κόκκινη και μεστή κι αναγελάστρα,
τ' ατλαζωτά χτυπώντας πασουμάκια
στα πεζοδρόμια, ενώ σου εφέγγαν τ' άστρα 5
στο βράδυ, αραχνιασμένα καντηλάκια,
και στης βίλας απάνου το μπαλκόνι
θρηνούσα εγώ ακούγοντας το γκιόνη ...

ΕΡΗΜΙΑ

Στην ερημιά, του ονείρου μου τη νέα ζωή τη μάγια,
τσοπανοπαίδια να θωρώ να παίζουν τις αμάδες,
να σκαρφαλώνουν στις βαγιές και να τρυγάν τα βάγια
κι ύστερα πάνου στις συκιές, που γούρμασαν οι ασκάδες

σαν χαμογέλια ακρόνοιχτες ... Να κλαίει η κουκουβάγια 5
ως κλαίνε σε χαμούς υγιών οι στοργικές μανάδες,
κι οι γκιόνηδες 'πά στα ψηλά σκεβρά ρημάδια τ' άγια,
του ύπνου μου και της ερμιάς νανουριστάδες.

Χωριατοπούλες το χορό να σέρνουν μαντηλούσες
στ' αλώνια με τις πίπιζες και με τη λάλα βρύση, 10
που ο Αρχαύλης ζύγωσε με τις εννιά τις Μούσες.

Τα ροδοκάντηλα να σβηουν στην εκκλησιά της Δύσης
τώρα που ο θείος Λειτουργός τα μάτια του έχει κλείσει
και μύρεται η Ερημιά στο μούσγωμα της Φύσης.

[α' δημοσ.: Μάρτ. 1908]

ΦΤΕΡΩΜΕΝΟΣ

Μου είπαν το χαίρε αγάπη, θλίψη κι όνειρο
και τη στιγμή που υψώνομαι στα νέφη
απ' το ψηλό βουνό ένα λευκομάντηλο
αχ! τί να κάνω που γλυκά μου γνέφει;

ΕΡΩΤΑΣ

Στην ανοιξιάτικη έκσταση μου πνέεις από τα μάκρη,
Έρωτα θείε, που σ' ήξερα πολεμικό και αφύ
και στο γαλήνιο λίγωμα που προβοδάει το μένος
η απάλυνσή μου ξεχειλά στα μάτια σ' ένα δάκρυ!

ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΣΤΟ ΔΕΙΛΙ

Από τον κήπο τ' άλικά του Μάη μάζωξα ρόδα
και σ' τά 'φερα να στολιστείς, μελαχρινή μου αγάπη·
—όξω απ' τον κήπο το ξανθό μελίσι μ' επροβόδα
διωγμένο από την όργητα του φύλακα του Αράπη—

κι ήσουν στη δύση, ως άνθιζες, το φως, η νέα λαμπάδα, 5
σαν τ' άλλο φως βυθίστηκε, κι ήσουν του Μάη δεντρί,
ξένον από το μάραμα, γιομάτο πρασινάδα·
τα όνειρα ήταν γύρω σου σκλάβοι σου κι οι Καιροί.

Και το κορμί σου ανύψωνες σα να το ύψωνε χέρι 10
προς παραδείσιαν αγκαλιά νέας κι αγνής ζωής,
σα νά 'θελες στους ουρανούς να γίνεις νέο αστέρι,
σα νά 'θελες μες στην Εδέμ πουλί να φτερωθείς ...

[α' δημοσ.: 19.6.1905]

ΑΓΑΠΗ

Κι αν είν' τα μάτια μου ανοιχτά δεν είμ' εγώ νεκρός;
Η αρρώστια με μαράγκιασε, με σκέβρωσεν εμένα·
λίγο νεράκι δώστε μου να δροσιστεί ο καημός
και τα βοτάνια σας μακριά, γιατροί, τα πικραμένα.

Απ' την αγάπη αρρώστησα και καρτερώ ένα Φως 5
όχι! ... ας μη λάμψει, μοναχά το θάνατο ας προσμένω,
και κλείστε το παράθυρο που είν' ανοιχτό στο φως
για να μη βλέπω αγνάντια μου τον έλατο υφωμένο!

[α' δημοσ. : Μάιος 1907]

ΡΟΔΑ

Στο περιβόλι σήμερα δεν ήπιαν φως τα ρόδα·
απ' την αυγήν οι καταχνιές απλώθηκαν στους δρόμους
κι επνίξανε το κάθε τι φεγγόβολο που ευώδα
κι είχεν η Μέρα της Νυχτός τα σύγκρουα και τους τρόμους.

Κι υψώνουν τα όλα προς το Φως μια δέηση αγία 5
ενώ φυσάει ανάλαφρα το βραδινό αεράκι
κι όλα τα ρόδα της βραγιάς κάνουνε λιτανεία :
«Αύριο το φως θριαμβικό κι ουδ' ένα συννεφάκι ...»

[α' δημοσ. : Μάιος 1907]

ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ

Απόψε στις κιθάρες τους τα Πνεύματα
θα μέλπουνε κρυφούς ρυθμούς και τρόμους,
και στο ρυθμό του χαλαζιού θα σέρνουνε
μαύρους χορούς οι καταχνιές στους δρόμους.

Οι Αγέρηδεςμανιάζοντας θα στήνουνε 5
τις σκήτες τους στ' αφρόφλοισβα ακρογιαλία,
των λουλουδιών τα ταίρια θα χωρίζουνε,
μα και θα ορμούν, θα οργώνουν τα κανάλια.

Απόψε η Νύχτα σκιάχτρο στις ψυχούλες μας 10
και Χάροντας απάνου από την κλίνη...
– Οι καταχνιές, που υφαίνουν το τρισκόταδο,
θα 'ρθούν να σαβανώσουν τη Σελήνη...

[α' δημοσ.: 30.9.1904]

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Κάθε νυχτιά στο ανοιχτό παράθυρο
που το φιλούνε από τις γλάστρες τ' ανθοχειίλη,
ξανοίγω σε να λάμπεις, αγγελόμορφη,
σαν τ' άρρωστο της κάμαρας καντήλι.

Τότε η Χαρά την πάναγνη φτερούγα της 5
σαν άγιο φως μες στην ψυχή μου απλώνει
και κελαηδεί το αφάνταστο τραγούδι του
ο Πόθος στην καρδιά μου σαν αηδόνι.

Και λέω κι είσαι η Μοίρα η κυβερνήτρα μου 10
που μ' οδηγάει στο δρόμο της ζωής μου ...
– τ' αχνό καντήλι χύνει φως στην κάμαρα
κι εσύ μέσα στη νύχτα της ψυχής μου ...

[α' δημοσ. : 16.3.1904]

ΑΠΟ ΤΗ «ΡΑΨΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΙΑΣ»

Η Μέρα χάραξε κι απλώθη
στον ερμολησιού την ερημιά
και φτέρωσαν οι μύριοι πόθοι
και λαχταρίσαν τα κορμιά.

Κι αντιλαλούνε τα κουδούνια 5
αρρυθμιστα, αργά, ιερά,
των κοπαδιών μες στη γαλήνη,
που απλώθηκε και στα νερά

της θάλασσας που αγνάντια στέκει 10
ακύματη μέσα στο φως:
του ξυλοκόπου το πελέκι
μονάχα σκλάβωσε ο Ρυθμός...

[α' δημοσ. : Ιούν. 1905]

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

Μέσα στων τάφων τη σιωπή που μύρονται οι μανάδες
λυσόκομες και βουβολέν κρυφούλια στους υγιούς τους
και κλαίνε που δεν τους ακούν κι όλο του κάκου σκύβουν
κι ακόμα, ακόμα πιο σιμά, σα να τους φταίει η πλάκα,
κι αυτιάζονται και καρτερούν και σαν ακούσουν κάτι 5
τρέμουν και λεν πως μίλησαν τα νιόθαφτα τ' αγόρια,
κάποια Σκιά, σαν όραμα, μου γνέφει στο απονούχτι
και με κατέχει σύγκρυο και καταλυεί με ο τρόμος:
«Κι αν είσαι συ, αγάπη μου, σίμω και φίλησέ με
και πες μου πώς μου πέρασες στ' άχαρο μέσα μνήμα ...». 10
Μα ενώ λογιάζω τρέμοντας τον αναπάντεχο ίσκιο
μην είναι η αγαπητικιά που υψώθη από το χώμα
φεύγει και πάει και χάθηκε σαν όνειρο, σαν κύμα ...
Κι ένας πατέρας παίρνοντας στη φούχτα λίγο χώμα
και ρίχνοντάς το νιόσκαφτο στου γιου τον έρμο τάφο 15
μαζί και την ψυχούλα του ρίχνει που τρέμει ακόμα ...
Και στον απάντεχο χαμό του ίσκιου άλλος ίσκιος
προβαινοντας μες στη σιωπή καθίζει σ' έναν τάφο
και ραψωδός στη λύρα του λύπης τραγούδια κρούει
κάτου απ' το πένθος που βαρύ τα κυπαρίσσια χύνουν 20
και κάνουν βάρδια στων νεκρών τον προαιώνιον ύπνο
και που την ώρα αργομετρούν στην κάθε εντάφιαν πλάκα,
που έχει το χρώμα του φωτός ενώ το σκότος σκέπει ...
Και στο πικρό τραγούδι του λες κι οι νεκροί ξυπνούνε
και καρτεράς να τους ιδείς απάνου να υψωθούνε· 25
κι ένα βουβό τρεμόκλαμα να βγαίνει από τα βάθη
σα να φιλήθη ο Θάνατος με τη Ζωήν αντάμα !

[α' δημοσ. : Δεκ. 1905]

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Το νύχτωσε το σπίτι μας ο αντίλαλος του θρήνου
και του χαμού τ' άγρια στοιχειά τού σβήσανε το φως·
τώρα μες στα εικονίσματα θαρρώ η ψυχή του κρίνου
πως αργοφέγγει στο βουβό σκοτάδι της νυχτός.

Τα πάντα γύρω εσώπασαν στο νεκρικό παιάνα 5
κι εχόρεψαν το θλιβερό χορό των χωρισμών·
την άλλη αυγή μάς ξύπνησε θρηνώντας το η καμπάνα
κι οι ήχοι μάς ξανάνοιξαν τις βρύσες των ματιών.

Τον ύπνο στην αρρώστια του τον μύρωνε το χάδι 10
κι η μάνα το παράστεκε στην κούνια μην της φύγει
κι όταν ξυπνούσε γύρευε με την τροφήν ομάδι
κάποιοι, σα να τον ζήταγε στου καντηλιού τα ρίγη.

Η Μοίρα ήρθε και τού 'παιξε την πλάνα της ορχήστρα
με του χαμού τα πίφερα και τα βραχνά βιολιά,
το μάγεψαν, το πλάνεψαν της Συμφοράς τα σείστρα 15
και του Θανάτου τα στοιχειά τού πήραν τη λαλιά ...

[α' δημοσ. : 15.5.1904]

ΠΑΡΘΕΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Των δεκατέσσερω χρονών αντρείψε ο ρυθμός
και το κορμάκι σου ένωσε καινούρια ανατριχίλα,
και σύναυγα σου διάβηκε τις φλέβες ο χυμός
της άνοιξης και της καρδιάς τρεμούλιασαν τα φύλλα ...

Και ροδοσκάσαν τα φιλιά στο κοραλλένιο στόμα 5
κι είπεν η Σάρκα: «σήμερα κάτι άγνωστο ποθώ»
κι αλίμονο τον έρωτα δεν ένωσες ακόμα
που εφούντωσε στα στήθια σου της νιότης τον ανθό!

[α' δημοσ. : Μάιος 1907]

ΓΥΡΙΣΜΟΣ

Αγάπες που μεστώνετε την άπλερη ζωή μου,
αγάπες σαν τριαντάφυλλα κι αγάπες σαν κοράλλια:
εδώ η παιδούλα η καστανή κι εκεί η μελαχρινή μου
κι εκείνη που με φίλεψε δροσάτα πορτοκάλια.

Σώπα, καρδιά ... διαβαίνουνε σαν κύκνοι μες στις μπόρες 5
και χύνουνε στο διάβα τους μιας άνοιξης το μύρο :
απόψε μη διαβαίνετε μπροστά μου, ω λευκοφόρες,
απόψε στης μανούλας μου την αγκαλιά θα γείρω.

[α' δημοσ. : Μάιος 1907]

Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Στους όχτους γύρω εφάνταξαν σαν όνειρα οι Δρυάδες
που από τα δάση εμίσειψαν στη λίμνη να λουστούν,
κι από τα δέντρα οι φτερωτοί γλυκοτραγουδιστάδες
με τ' αυγινό δροσόπαγο την πλάση χαιρετούν.

Ο ήλιος μέσ' απ' τα βουνά χρυσόθαμπος προβαίνει 5
και στα ολογάλανα νερά απλώνει ζωγραφιές,
στα ολόασπρά τους τα κορμιά κάποιο μυστήριο υφαίνει
και λαχταρίζουν απαλά στις αυγινές δροσιές.

Πλήθιο ασήμι αναλυτό λες χύθηκε σ' εκείνες 10
και πουρπουλιάζουν τα πουλιά στον αναγαλλιασμό τους
και λαχταρίζουν ψέλνοντας στις άνθινές τους κλίνες,
και κάποιο κύμα σκέπει τες ... και σβήνει τ' όνειρό τους ...

[α' δημοσ.: 1.11.1903]

ΣΤΡΑΤΟΣ

Ποδοβολή από μακριά γρικιέται
κι οι σάλπιγγες λαλούνε στον αέρα
κι ο αντίλαλος σα γίγαντας πετιέται
ανέερος και καθάριος στον αιθέρα:
«Ο στρατός ... ο στρατός ...» απολογιέται 5
κάθε φωνή, και κάθε μια μητέρα
τρέμει, δακρύζει, αυτιάζεται και στέκει
σα να προσμένει κάποιο αστροπελέκι!

[α' δημοσ.: Ιούλ. 1907]

ΝΑΥΑΓΙΑ

Ω στη θάλασσα απάνου τ' άσπρο χιόνι
πώς απόψε που αγάλια, αγάλια πέφτει
το μαύρο μυστικό της μανταλώνει,
πνιγμένο στον καθάριο της καθρέφτη, 5
και πώς η νύχτα που αλαφρά πυκνώνει
το τυλίγει στο πέπλο της, το κλέφτει,
και πώς στα βάθη αργά τα σιντεφένια
παραπατάει κι η δική μας έννοια ...

[α' δημοσ.: Ιούλ. 1907]

ΚΑΒΑΛΑΡΗΔΕΣ

Τα νούφαρα συντάραξαν στη λίμνα οι νυχτερίδες·
του ήλιου η κατακόκκινη γάζα σαν πάχνη λιώνει
κι η Νύχτα πέφτει στα νερά και κλώθει πέπλα κι ίσκιους
και τα δεντρά στραγγίζουνε των άστρων την αχτίνα ...
Κάποια βουή ακούστηκεν από το δάσο πέρα
και τρέμει ο ύπνος στων πουλιών το αλαφιασμένο μάτι·
και σαν πουλιά που σκιάζονται μην τά ιδει το γεράκι
τρυπώνουν οι πεντάμορφες Νεράιδες στα καλάμια
κι οι καβαλάρηδες περνούν χωρίς ναν τις ιδούνε ...

5

[α' δημοσ. : Μάιος 1907]